

Людмила
Волок

ОСТАННІЙ ШАНС НА КОХАННЯ

ЛЮБОВ, ЩО ПОВЕРТАЄ ДО ЖИТТЯ

Людмила
Волок

ОСТАННІЙ ШАНС НА КОХАННЯ

У житті Ані, доньки заможного бізнесмена, було все. Та ані гроші, ані дорогі машини й брендовий одяг не врятували її від раптового страшного діагнозу. Дівчина розуміє, що її час спливає, а вона так і не пізнала кохання. Рідні ладні на все, аби виконати останнє бажання Ані. Навіть на обман. Вони підлаштовують зустріч дівчини із Сергієм, простим хлопцем з непростим долею. Між молодими людьми спалахують почуття, від яких обоє втрачають голову. Однак Аня не здогадується, що все це — лише угода. Чи здатне кохання взяти гору над домовленостями?

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8609-2

9 786171 286092

Людмила Волок

ОСТАННІЙ ШАНС НА КОХАННЯ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2021 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
В68

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

ISBN 978-617-12-8609-2

- © Волок Л. Б., 2021
- © Depositphotos.com / Cristina Conti, EpicStockMedia, обкладинка, 2021
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2021
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2021

Усі події, назви, імена й персонажі є вигаданими,
а будь-які збіги — випадковими

Розділ I

— Три місяці. — Завідувач відділення вимовив ці слова так, як потрібно: зі співчуттям і водночас із приреченістю в голосі. Він не раз говорив подібні фрази родичам хворих. Формулювання іноді змінювалися: «Максимум — тиждень», «У кращому випадку — рік», «Можна розраховувати ще років на п'ять»... Онкологи не виносять смертного вероку, вони лише озвучують рішення долі.

«Рішення долі... Чи, інакше кажучи, доленосні рішення? Треба ж, яка химерна гра слів», — неуважно міркувала Віра Миколаївна, сидючи на жорсткому стільці в похмурому кабінеті лікаря.

Тут майже нічого не змінилося за час, який минув з її першого візиту (щоправда, тоді вона його відвідала зовсім з іншого приводу). Той самий типово лікарняний зеленуватий колір стін, скромні меблі. Хіба що додалася мікрохвильовка на старенькому холодильнику. Напевно, в онкології теж хтось іноді одужує, якщо лікарі одержують подарунки. Хоча, може, він сам купив? Якусь же зарплату лікарі таки отримують...

Роздуми миловидної, доглянутої, ще не старої, хоча й літньої (може, через сліди втоми та відчаю на обличчі) жінки були буденними; вона немов намагалася захиститися за їхньою допомогою від реальності. Спогади — бодай на якусь хвилику — здалися найкращим сховком від щойно почутої моторошної правди.

Уперше Віра Миколаївна побувала в цьому кабінеті п'ять років тому, але тоді нею керувала цікавість із пікантним присмаком небезпеки.

Вірочка все життя боролася зі своїм гарним апетитом. І, як правило, він брав гору. І лише після п'ятдесяти вона раптом почала худнути: чи то клімакс був причиною, чи те, що вона перестала виходити заміж, а отже, розчаруватися в чоловіках, супроводжуючи чергове розчарування стахановськими «кухонними вахтами». Так її зять Олександр (чоловік єдиної Віриної доньки Анжеліки) іменував кулінарні шедеври шалених обсягів, які Віра Миколаївна починала пекти, варити, тушкувати й запікати практично до нестями після чергового розлучення. Божевілля зазвичай тривало місяців зо три, поки й сама Віра, і її гості, яких вона наполегливо запрошувала на «кулінарні сезони», не набирали додаткової ваги в прямому сенсі. Тоді Вірин ентузіазм поступово сходив нанівець, чого не скажеш про кілограми.

Однак спочатку, виявивши зміну силуету в бік розмірів часів студентства, Віра Миколаївна захвилювалася. До голови закралася думка про смертельну хворобу. Та оскільки Віра не звикла ховатися від проблем, то негайно зателефонувала своїй подрузі Олені:

— Оленко, твоя тітка начебто в інституті онкології працює? — діловито поцікавилася Віра.

— Правда! — радісно повідомила подруга. — Тільки не тітка, а мій двоюрідний брат. Тітчин син тобто. А тобі навіщо? — насторожилася Олена.

— Слухай, а він хороший лікар? — проігнорувала запитання Віра.

— Так, судячи з відгуків, хороший. Усі хвалять, і на дошці пошани його портрет постійно висить. Гарний професійний рівень, постійно мотається на конференції за кордон. Відділенням завідує вже п'ятий рік, хворі записуються до нього на прийом за пів року... Так тобі навіщо?

— Оленко, влаштуй мені, будь ласка, з ним зустріч. Щось я почала худнути ні з того ні з сього...

Оленчин брат Максим Леонідович виявився середнім на зріст чоловіком у самому розквіті літ, з елегантною сивиною в густому, темному, злегка хвилястому волоссі. Віра завжди симпатизувала медичним працівникам та чоловікам в окулярах. Максим Леонідович поєднував у собі й те, й інше, і Віра Миколаївна насилу змусила себе промовчати й не заявити йому на першій же зустрічі, що він схожий на її п'ятого чоловіка. Тобто потенційного, бо всього чоловіків у неї було чотири.

Натомість, коли лікар поцікавився, на що ж скаржитесь така приваблива дама, вона заявила:

— Худну. Причому без будь-яких зусиль із мого боку.

— Чому ж вас це бентежить?

— Тому що раніше я завжди без зусиль гладшала. А тепер навпаки!

Лікар усміхнувся, порозпитував Віру ще про особливості життєдіяльності її організму й самопочуття та зрештою заявив, що страхи ці, найімовірніше, безпідставні, але заради спокою звелів здати деякі аналізи. Подивився на результати й залишився задоволеним:

— У вас, Віро Миколаївно, здоров'я — хоч у космос запускай. А схуднення, вочевидь, зумовлене психосоматичними або гормональними причинами через певні фізіологічні зміни, характерні для віку.

Попри те що лікар так майстерно й делікатно обійшов слово «клімакс», Віра на «вік» таки образилася, тому штурм Максима Леонідовича згорнула, не встигнувши навіть як слід почати бойові дії. І в подробиці власне причин схуднення вдаватися не стала. Здорова — та й здорова, тим паче, що її нова «стара» дівоча постать страшенно її тішила. Щоправда, розум не затьмарився настільки, щоб почати носити міні, проте елегантні сукні стали тепер її нормою життя.

І ось через п'ять років Віра знову сиділа в кабінеті того ж лікаря. Але тепер їй було не цікаво, а страшно. Аня, її єдина онука, світло у віконці, помирала.

* * *

Це почалося близько місяця тому, на самісінькому початку вересня. Анжеліки з чоловіком не було — вирушили на пару тижнів розважитися в Монако. Аня повернулася додому після занять в університеті. На диво повільно під'їхала до гаража на своїй сріблястій «зетці» — зазвичай дівчина робила хвацький віраж, щоразу зриваючи оплески всіх, хто перебував на той час у дворі, найчастіше садівника або бабусі. Дівчина прекрасно кермувала своїм авто.

Батько подарував їй BMW на двадцять перший день народження. У їхній родині подарунки заведено було вручати з самого ранку, щоб одразу створити іменинникові святковий настрій на весь день. Аня спустилася до сніданку, і після бурхливих привітань усіх домашніх Олександр Петрович урочисто заявив:

— Тепер ти цілком повнолітня, якщо виходити з американських стандартів. Тож тримай! — і гордо простягнув доньці ключі від машини.

Аня аж пискнула від захоплення і рвучко обійняла батька:

— Таточку, любий! Який же ти в мене чудовий! Дякую! Можна, я прямо зараз?..

— Аякже! — засміявся Олександр Петрович. — Вона біля парадного входу.

Аня вибігла надвір, за дівчиною вирушила вся сім'я, аби помилуватися подарунком. Акуратна блискуча машинка була перев'язана величезним бантом. Аня з маминою допомогою зняла його і тут же зробила «коло пошани» навколо центральної клумби. Анжеліка млосно промуркотіла:

— Алексе, ти занадто балуєш дівчинку. Щоправда, вона так хотіла машинку... Знаєш, я б і свою оновила!

— Лікусю, ти ж на ній ще й року не їздиш! — здивувався Олександр Петрович.

— Але вона мені вже набридла! — вередливо відказала Анжеліка, а Віра Миколаївна лише похитала головою.

...Того злочасного дня Віра саме обрізала в саду троянди, хоча садівник Григорій на це нарікав, гадаючи, що йому не довіряють. Він з ображеним виглядом ходив за Вірою Миколаївною, бурмочучи:

— Все самі й самі. А ми що ж, не так робимо?

Віра ж просто обожнювала поратися біля квітів. Вона зрізала кілька улюблених жовто-рожевих уже розквітлих троянд, щоб поставити в їдальні, і роздратовано відмахнулася від Грицька. Побачила внучку:

— Анечко, вітаю, моя люба! Як успіхи?

— Щось голова болить, піду ляжу. — Аня і справді мала не надто добрий вигляд: бліда, під очима кола.

Дівчина й раніше скаржилася на головний біль — останнім часом він виникав дуже часто, і Аня довго лежала в ліжку, втомлено прикривши повіки. Віра Миколаївна непокоїлася й говорила, що треба відвідати лікаря. Ліка ж вважала, що дочка просто забагато часу проводить за підручниками та книгами, тому ніхто не поспішав у поліклініку.

Аня вийшла з машини й раптом незграбно вхопилася однією рукою за капот. Віра тицьнула букет Григорієві та кинулася до внучки. Аня злякано прошепотіла:

— Бабусю... Мені... — і впала на землю.

— Гришо, швидку, негайно!

Садівник узявся викликати швидку, а Віра опустилася навколішки біля Ані. У внучки почалися судоми. Віра тримала її голову й постійно повторювала:

— Аню, Анечко... Аню, Анечко...

Налякана покоївка Світлана вибігла надвір і заголосила:

— Так що ж це таке, га? Що ж робити, Господи?

— Води принеси!.. — уривчасто скомандувала Віра.

— Швидка буде хвилин за десять, — доповів Григорій і завмер, не знаючи, що робити далі.

Судоми припинилися. Віра змочила водою скроні дівчини. Вона повільно відкрила очі та спробувала сісти. Віра обійняла внучку. Швидкої дочекалися, так і сидючи на нагрітому вересневим сонцем тротуарі. Віра гладила Аню по голові, як маленьку, і примовляла:

— Дівчинко моя дорога, все буде добре...

Але добре не стало. У машині швидкої Аню знудило, і від тривоги, яка читалася в очах лікаря швидкої, у Віри Миколаївни похололо в грудях і стислося серце.

* * *

Через кілька годин Ані трохи полегшало, але додому її, звісно, не відпустили. Віра Миколаївна рішуче заявила, що нікуди не поїде, і їй дозволили провести ніч у кріслі, що стояло в кутку Аниної окремої палати.

Обстеження зайняло весь наступний день. У приватній клініці, куди привезли Аню, було найсучасніше обладнання і прекрасні фахівці, але наприкінці дня лікар викликав Віру Миколаївну в кабінет і повідомив, що потрібно їхати до іншої лікарні.

— Боюсь, у мене дуже погані новини. Є підозра, що у вашої онуки пухлина мозку.

Віра з жахом глянула нього:

— Що? Пухлина?.. В Ані?!

— Мені дуже шкода. Вам необхідно якомога швидше — я б сказав негайно — звернутися до онкологів. У мене є хороший друг, один із кращих фахівців у цій галузі — Максим Леонідович Смирнов, я зателефоную йому й випишу направлення. Сподіваюсь, він зможе чимось вам допомогти.

Він говорив слова розради, хоча розумів: те, що побачив на знімку, навіть без спеціальних знань кваліфікується як одна з останніх стадій раку.

Віра набрала номер Смирнова, і він її напрочуд швидко згадав.

— Доброго дня, Максиме Леонідовичу! Це говорить Віра Ляшенко, я у вас була кілька років тому на прийомі. Раптове схуднення...

— Аякже, пам'ятаю прекрасно! Ви ж тоді так і не прийшли на профілактичний огляд, і я, правду кажучи, засмутився. Як у вас справи? Сподіваюся, все добре?

— Ні. Все дуже недобре. Внучка... — і Віра, не стримавшись, заплакала в слухавку.

Лікар промовчав.

— У неї підозрюють пухлину мозку, — опанувала себе Віра. — Нам вас порекомендував лікар із клініки «Цілітель», Каргаш його прізвище.

— Віро Миколаївно, приїжджайте зараз же, я чекаю. — Смирнов одразу став серйозним.

Він задумливо поклав мобільний телефон на стіл і підійшов до вікна. Починалася осінь, яку він так любив, — у юності дівчатам надзвичайно подобалася його фраза: «Скоро осінь, наша з Олександром Сергійовичем улюблена пора року». Усі дівчата були захоплені неоромантизмом у стилі шістдесятих, і осінні прогулянки шурхотливим листям під акомпанемент модних віршів, під пронизливим синім небом були дуже концептуальними. Дівчата падали в обійми молодого Смирнова щедрими оберемками, зовсім як осінні листя.

Коли Віра прийшла до нього вперше, теж стояла рання осінь. І він тоді подумав, що це символічно — жінка-пацієнтка! Він раніше ніколи не дозволяв собі захоплюватися пацієнткою. Дотепна і витончена, яка так вразила його, прийшла саме восени. Примарна обіцянка пізнього, останнього кохання. А вона взяла і зникла.

І ось тепер з'явилася, але, боже мій, який сумний привід для зустрічі...

Віра приїхала з онукою через три години після дзвінка. Водій завіз їх додому, й Аня збрала деякі речі. Бабуся наполягла:

— Анечко, можливо, доведеться провести в лікарні кілька днів, тому краще сама вирішуй, який одяг узяти, чи книги, чи ще щось...

— Бабусю, ти ж так нічого й не сказала. Що зі мною? — сердито говорила Аня, поки вони їхали в машині. — Лікарі всі теж мовчать, наче води в рот набрали! І до чого такий поспіх? Куди ми тепер повинні переїжджати? Може, в мене звичайна перевтома!

Віра промовчала. Вона відчайдушно боялася. Побачивши табличку «Інститут онкології», Аня про все здогадається. Може, під'їхати іншою дорогою? І заплатити персоналу відділення, щоб вони відповідали на розпитування Ані, нібито вона перебуває, наприклад, у реабілітаційному центрі для перевтомлених студенток? А заодно підкупити пацієнтів і відвідувачів? Ага. «Чиї поля? — Маркіза Карабаса!»

Авжеж, Віра Миколаївна була рішучою дамою, але образ kota в чоботях їй явно не пасував. Тому вона гарячково складала правдоподібну версію, чому вони вирушають саме до цього медичного закладу.

— Аню, пам'ятаєш, я колись худнути почала? Ну, ні з того ні з сього...

— Аякже! — засміялася Аня. Вони тоді багато жартували з цього приводу, мовляв, незаміжне життя знову перетворило бабуся на дівчину.

— Я тоді знайшла прекрасного лікаря, доктора Смирнова. У них чудова діагностична база, і він зараз запропонував госпіталізувати тебе в його відділення — суто для поглибленого обстеження. Адже ми так досі нічого

й не з'ясували. Аню, це тимчасово! — майже закричала Віра Миколаївна, помітивши, як поблідло й напружилось Анине обличчя.

Удома Аня захотіла ще випити чаю у своїй кімнаті. Увімкнула тиху музику, опустилася в крісло і немов прощалася зі своїми речами, спогадами, минулим — своїм життям. У неї знову боліла голова, почало нудити. Їй було страшно, тому що Аня знала: бабуся абсолютно безсовісно обманює. Звичайно, це «обман для порятунку», але ніхто не лягає в онкологію, щоб здати аналізи. Та й взагалі, знайшли кого обманювати: студентку четвертого курсу біофаку! Проте вона вирішила не показувати, що підозрює справжні причини госпіталізації.

— Їдьмо, я готова, — сказала Аня, поставши з невеликою сумкою перед Вірою.

У відділенні на них уже чекали: платна палата виявилася цілком пристойною, на тумбочці навіть стояли свіжі квіти.

— Тільки обстеження, нічого страшного, — повторила Віра, коли Максим Леонідович зайшов у палату.

Він уже був втаємничений у план мовчання, але знав, що з цього нічого не вийде: хворі дуже швидко дізнаються, яка хвороба руйнує їхнє тіло.

— Ну що ж, значить, будемо обстежуватися, — награно весело погодилася Аня. Підвелася з ліжка — і впала на підлогу.

* * *

Аню привели до тями, і почалися діагностичні процедури. Разом з очікуванням у чергах це забрало кілька годин, і дівчина, вкрай виснажившись, заснула.

Віра вирушила у лікарняний сквер — зібрати докупи думки. Вона сиділа на лавці й міркувала, де взяти мужності розповісти батькам Ані про її хворобу. Якими словами?!

Причому її бентежили не так майбутні переживання рідної доньки, як реакція зятя: боялася, що той одразу зляже з інфарктом.

Замолоду Віра була дуже романтичною дівчиною і назвала дочку наймоднішим на ті часи ім'ям — Анжеліка, по-королівському незвичним для радянських громадян, неабияк розбурханих серією фільмів про прекрасну маркизу янголів.

З дитинства Ліка виправдовувала своє ім'я: мало того, що від природи була красунею, та ще й усі зусилля скеровувала на вдосконалення своїх природних даних. Довге золотисте кучеряве волосся нізащо не дозволяла стригти, навіть коли в п'ятому класі у неї завелися воші (втім, як і в більшості однокласників). Віра тоді мало не навколішках стояла з ножицями:

— Анжелочко, дитинко, давай відріжемо. Волосся — не зуби, виросте нове. А якщо ми цих паразитів не виведемо, то кому потрібна твоя негігієнічна краса!

— Ні! Краще воші, ніж стрижка! — відчайдушно вола-ла Лікуся.

Воші, певно, дуже зраділи, бо із золотистих кучерів Ліки ніяк не хотіли виводитися, попри те що головумили через день смердючим дустовим милом. Потім Віра, зневірившись, ризикнула застосувати «ефективний метод» сусідки Рози Давидівни: рясно змочити волосся гасом, загорнути рушником і в такому вигляді провести незабутню ніч. Ліка мужньо стерпіла таких цілих три — і з комахами було покінчено.

Відтоді стало зрозуміло, що Ліка покладе все на вівтар краси. Природно, вона чекала й винагороди — не обов'язково маркиза, але принаймні хорошого хлопця з квартирою, машиною, дачею та іншими атрибутами радянської розкоші.

Їй не довелося занадто довго чекати, як Проні Прокопівні свого чепуруна-цирульника, аби потім полегшено

вимовити знамените: «Сиділа, сиділа, та й висиділа». До вісімнадцяти років Ліка так розквітла, що на неї заглядалися не тільки молоді хлопці «з атрибутами», але й їхні високопосадові батьки й навіть діди — останні, щоправда, виключно з естетичною метою.

На час Лікиного раннього, але з першого разу вдалого заміжжя Віра була вже розлучена з її батьком (своїм колишнім однокласником). А другий чоловік — начальник архітектурного бюро, в якому Віра працювала, — у міру дозрівання падчерки відчував дедалі більшу небезпеку еротичного характеру, якою променилася Ліка. Використовуючи всі свої зв'язки, він відправив юну спокусницю від гріха подальше — за кордон на навчання за обміном.

Тоді щойно починалися такі подорожі по знання і заморські враження (вражень, до речі, хотілося значно більше, ніж знань). Віриного чоловіка теж турбував радше не інтелектуальний розвиток Анжеліки, а власні моральні підвалини, ось-ось готові зруйнуватися: досить було Ліці подати якийсь знак. Та дівчина звертала на вітчима стільки ж уваги, скільки й на своїх невдах-однокурсників на факультеті біології, які прагнули вивчати предмет суто на прикладі Лікиної анатомії.

Вона була не просто красунею — з величезними карими очима, білосніжною шкірою і густими золотими кучерями до талії, які вдалося зберегти навіть під натиском вошиної навали. Втім, і талію, якої сягали кучері, і красиві пружні груди, і кругленькі міцні сіднички, і стрункі довгі ноги — всю цю ідеально пропорційну красу Анжеліка щодня зміцнювала за допомогою аеробіки. У цьому сенсі всі подружки заздрили силі волі дівчини, тому подруг у неї не було.

Їхнє місце зайняв молодик, із яким вона дуже швидко познайомилася в Штатах. Через два місяці після навчання в США за тим самим обміном Ліка з'явилася вдома, радісно повідомивши, що виходить заміж.

— Анжеліко, ти з глузду з'їхала! Двадцять років усе-таки зарано для заміжжя. І як довго ви знайомі — місяць? — допитувалася Віра Миколаївна.

— По-перше, мені скоро двадцять один. Ти мене, до речі, у вісімнадцять народила, відразу після школи — не пам'ятаєш? По-друге, не місяць, а півтора. І по-третє, Алекс — без п'яти хвилин голова нашого торгпредства в Сполучених Штатах, — парировала Ліка.

— А чому одразу заміж? Можна ж просто зустрічатися, — не здавалася Віра.

— Мамо, це чудовий варіант, — терпляче, наче розумово відсталій, пояснювала Ліка. — Він навіть лекції читає американським студентам, уяви.

— Біологам? — здивувалася Віра.

— Та ні ж, — досадливо відмахнулася Ліка. — Познайомилися ми, звісно, не на лекції, а на вечірці у спільних знайомих.

— Скільки ж йому років, якщо він лекції читає? — підозріливо запитала Віра Миколаївна.

— Тридцять один, — просто відповіла Ліка. — Та, мамо, нічого вже не зміниться, слава богу — я вагітна!

І дочка засміялася, ніби повідомляла про те, що виграла в лотерею.

Насправді ж майже так воно й було. Олександр Петрович, як його називала Віра з першого дня знайомства, виявився хорошим чоловіком для Ліки і, що найголовніше, зразковим батьком для їхньої дочки Ані. Ліку він постійно балував, а Аню, крім того що балував, ще й обожнював. Він проводив із донькою більше часу, ніж будь-який інший чоловік із тих, кого знала Віра. І не просто возив Аню в цирк або зоопарк — він грався з нею і розмовляв. За цю «успішність у батьківстві» Віра поважала зятя більше, ніж за його успіхи в бізнесі.

Перебудова набирала обертів, а з нею й Олександр Петрович. Він і за колишніми поняттями був людиною далеко

не бідною, та коли приватний бізнес стало можливо вести відкрито, дав розгорнутися своєму підприємницькому талантові на повну силу. Звісно, завдяки родинним зв'язкам він мав привілеї, і доволі істотні, під час приватизації підприємств. Але треба віддати належне, що свої фабрики і заводи він, як новий господар, не губив, а твердою рукою вів до неминучого процвітання.

Сьогодні до його концерну «Інтерконтиненталь Груп» входили не тільки заводи, газети й пароплави, але й найбільша мережа приватних клінік «Цілитель». За гіркою іронією долі навіть це не могло зараз допомогти Олександрові Ольховському, людині зі списку найбагатших людей країни, врятувати свою доньку.

Розділ 2

Віра набрала номер Анжеліки.

— Ліко, вітаю, як там ваші справи? — Віра Миколаївна намагалася говорити спокійним голосом.

— Ой, мамо, привіт, все прекрасно, погода чудова, знайомих зустріли, уяви, реально Монако — велике село! — торохкотіла дочка. — А ви як? Усе нормально?

— Аня захворіла, — почала здалеку Віра.

— Застудилася? Вона так і їздить із відкинутим верхом? Напевно, так і є! Мамо, скажи їй, хай не відвідує поки що заняття, вдома перепочине, нікуди ті лекції не подінуться! Ну все, бувай, цьомки, час збиратися: нас запросили на вечерю!

У слухавці почулися короткі гудки, і Віра розгублено крутила в руках телефон. Дзвонити знову? Вони повертаються тільки через тиждень, а Максим Леонідович наполягає на негайному початку хіміотерапії. Віра не могла таке вирішити сама.

Поки вона роздумувала, як повести розмову, коли вдруге спробує достукатися до затуманеної світським лоском свідомості доньки, задзвонив телефон, і жінка від несподіванки здригнулася. Телефонував зять.

— Доброго дня, Віро Миколаївно, — пророкотав він приємним баритоном. — Що там з Аннусею?

Віра помовчала — лише кілька секунд, а він уже втямив, що проблема серйозніша за просту застуду.

— Її телефон не відповідає, я щойно набрав. У чому справа, Віро Миколаївно? — допитувався Олександр Петрович, і Віра відчула, як її гостро вштрикнула провина, немовби це вона недогледіла, пропустила підступну хворобу...

— Олександр Петровичу, думаю, вам варто повернутися раніше.

— Віро, прошу, говоріть прямо! — Зять, який зазвичай ніколи не втрачав самоконтроль так швидко, зараз гарячкував. — Із донькою трапилось нещастя?!

— Ні. Не в тому сенсі... Тобто я хотіла сказати, що це не нещасний випадок, — квапливо пояснювала Віра, немовби виправдовуючись. — Учора вона зомліла, і ми поїхали до лікарні. З'ясувалося, що в неї серйозна хвороба. Аню обстежили, а зараз вона спить, телефон я відключила, аби ніхто не турбував.

— Тобто моя дочка зараз у лікарні, — уточнив Олександр Петрович.

— Так.

І потім він поставив найскладніше запитання:

— У якій?

— В інституті онкології.

Він замовк, усвідомлюючи нову інформацію. І сказав:

— Віро, ми будемо в лікарні максимум через шість годин. Чекайте на нас там. Поки що нічого не вирішуйте. Я подзвоню, коли приземлимося.

* * *

Аня читала книжку, коли до палати зайшли батьки. Вона спочатку зраділа, а потім здивувалася:

— Тату, мамо, привіт! А чому ви повернулися раніше?.. Через мене?

Батько підійшов до Ані й обійняв її:

— Все буде добре, донечко. Ми вже розмовляли з твоїм лікарем, а ще я зв'язався з чудовою клінікою в Німеччині. Думаю, вирушимо туди найближчими днями.

Аня серйозно подивилася на батьків. Батько здавався дуже стурбованим і наче аж хворим. Ліка — навіть Аня так часто називала маму — намагалася стримати плач, закидаючи голову назад, щоб сльози не розмили туш на віях.

— Так, ось що. — Дівчина відхилилася від батька й сіла на край ліжка. — Годі вже водити одне одного за носа, я вже доросла дівчина. У мене рак?

Вона дивилася прямо в очі бабусі. Та відвела погляд і підсіла до Ані:

— Дитинко, ну ще нічого не ясно. Тато хоче показати тебе найкращим лікарям...

— Та яким ще лікарям, бабусю? — вибухнула та. — Ми вже дві доби обстежуємося, і я здала літрів зо три різних аналізів! Діагноз давно поставлений, то, може, все-таки почнемо лікування, замість того щоб якось виправдовувати ваш страх і небажання повірити в реальність?!

Рідні дівчини немов скам'яніли. Ніхто не очікував від неї таких грубощів і... правоти. Проте вона мала рацію — в усьому.

Ніхто не хотів говорити їй правду: може, ця змова мовчання робила лихо ніби нереальним, і та біда, не обговорена вголос при Ані, наче відступала і зменшувалася в розмірах. Здавалося, заговори зараз про хворобу, як біда оселиться назавжди в їхньому затишному й захищеному світі, що буквально за день став таким вразливим.

І вже ніколи життя не буде таким, як раніше.

Батько теж підсів до Ані і взяв її руки у свої. Зазирнув у вічі.

— Аню. Лікарі кажуть, що в тебе пухлина мозку.

Дівчина сіпнулася, немов її вдарило струмом, але попросила:

— Продовжуй, тату.

— Вони вважають, що потрібно негайно починати хімію-терапію. Думаю, треба їх послухати, а потім усе-таки вивірити на консультацію за кордон.

— Алексе, а ти не можеш запросити того професора сюди? Ну, щоб не возити Аню туди-сюди... — раптом висловила слухну думку Ліка, і всі здивовано на неї поглянули.

— Мабуть, треба обміркувати такий варіант. Справді, влаштуємо консиліум тут, у нас умови анітрохи не гірші. А чого немає — дістанемо й доправимо.

* * *

— Бабусю... Я здогадувалася з самого початку, що мої справи кепські. Але... сподівалася — пронесе. — Аня спробувала усміхнутися, але губи затремтіли, і вона розридалася.

Ішов другий тиждень хімії. Аня погано її переносила: постійно нудило. Після того як додали опромінювання, волосся почало випадати пасмами. Віра запросила в палату перукарку, і та змайструвала на внуччиній голові стильний «їжачок», який напрочуд їй личив. Величезні, з шоколадним відтінком очі на худорлявому обличчі, здавалося, стали ще виразнішими, і у Віри щеміло серце від кожного погляду на онуку: такою незахищеною, зворушливою і юною здавалася вона у своїй рожевій шовковій піжамі з тонкими й мало не прозорими руками...

І професор із Німеччини, й інший — із Канади, і ще п'ятеро світил онкології в один голос заявили, що операцію робити занадто пізно. Залишалася слабка надія на хімію та на променеву терапію. Але після перших результатів Максим Леонідович запросив Віру у свій кабінет і повідомив:

— Три місяці.

Повідомив правильним тоном, яким уже сотні разів називав родичам хворих терміни, залишені долею для їхніх близьких.

Віра повернулася до палати, в якій майже весь час перебувала біля онуки. Іноді її змінювала Анжеліка, але з неї було мало користі: вона постійно плакала, не могла ні подбати про їжу для Ані, ні зупинити крапельницю.

Віра ж просто фізично не могла покинути онуку — їй здавалося, що, йдучи з лікарні, вона залишає в палаті номер дванадцять власну душу, і пересувалася містом, наче робот: заїхати до своєї квартири, взяти те; заїхати в особняк, взяти це... Купити книгу. Зайти в супермаркет по улюблені Аніні цукерки. І згадати, що Аня не може ні читати, ні їсти. І що вона повільно вмирає, а разом із нею і Вірине серце.

Надворі стрімко темнішало: стояла та пора року, коли вечір настає раптово, як ніч у пустелі.

— Не вмикай світла, бабусю, — попросила Аня.

Дівчина лежала на білосніжній постелі, Віра бачила лише її очі, що поблискували в темряві. Сіла поруч, узяла онуку за руку й легенько її стиснула.

— Тебе не нудить? — запитала, ніжно погладжуючи їжачок на голові.

— Я вже не знаю... Мені весь час погано.

Помовчали.

— Тато постійно питає, чого я хочу, немов поспішає виконати моє останнє бажання.

— Аню... — почала було Віра Миколаївна, але Аня зупинила її помахом руки.

— Не треба, бабусю. Ви приховуєте від мене правду, але я відчуваю, що вмираю. І в мене немає — віриш? — немає ніяких бажань! Тато випереджав усі мої бажання. У мене було абсолютно все, чого я хотіла. Я об'їздила майже весь світ завдяки йому!.. Та... знаєш, я б хотіла лише одного...

Аня знічено усміхнулася в сутінках і замовкла. Напевно, й усміхнулася тому, що Віра погано розрізняла в присмерку Аніне лице. Лише здогадалася, що мова піде про

найпотаємніше, і ласкаво погладила Аню по руці, немов заохочуючи — продовжуй, рідна, говори, ми на все готові заради тебе.

— Лише одного... — повторила Аня. — Зрозуміти, що значить — любити. Любити хлопця, ходити на побачення... У мене ще жодного разу не було таких стосунків — ну, як у кіно. Або в книжках. Ну, знаєш: «Я не думаю про тебе тільки тоді, коли ти поруч»... Не пам'ятаю, де я це прочитала, але так завжди кортіло це відчути. Господи, як шкода, що не встигну...

Її голос на останніх словах забринів і зірвався. Сльози бризнули з очей, і вона ковтала солоні струмки, плачучи над своєю нездійсненою любов'ю.

Розділ 3

Ранні заморозки вкрили сірий вересневий ранок сріблястим простирадлом, і цей незвично тихий для міста час перед світанком наповнювався якоюсь дзвінкою урочистістю. Сергій зайшов на територію автопарку й попрямував до водіїв, що палили біля гаража.

— Привіт, — сказав усім одночасно, але за руку почав вітатися з кожним по черзі.

— Доброго ранку, Сірій! — відповіли кілька голосів.

Сергій намагався ретельно дотримуватися негласного статусу поверхово-приятельських відносин, але за три роки так і не став своїм. Його не сприймали як рівного, але й не відштовхували, немов чужака. Він був просто інакшим, водії це відчували, але те, що Сергій не намагався демонструвати власну перевагу, викликало повагу й водночас дратувало.

— Ну все, зміна починається, по машинах. — Андрій Іванович Прилипко, начальник автопарку, вийшов із воріт гаража й затримався біля Сергія:

— Як там брат? Іще не схаменувся?

— Я його з неділі не бачив — у нас різні «робочі ритми», — чи то повідомив, чи то пожартував Сергій.

Начальник гмикнув і підбадьорливо поплескав Сергія по плечу, злегка підштовхнувши до чистенького мікроавтобуса — зразкової машини в парку. Сергій відчинив двері, завів мотор і вирушив на свій маршрут номер двісті двадцять п'ять — «ринок-вокзал».

Начальникові автопарку Сергій доводився хрещеником, і хоча кращого друга Андрія Івановича Ігоря вже майже двадцять років як не було живого, Андрій все одно переймався долею Ігоревого сина. Коли хлопець покинув один виш, потім другий, Прилипко прийшов до нього додому на розмову.

— Сергію, ти начебто любиш машини?

— Ну, так, машини мені цікаві...

— Може, підеш поки що до нас? Здаси на категорію та почнеш працювати. Зарплата хороша, буде допомога матері. А за рік чи два назбираєш грошей на навчання та й вивчишся нарешті.

Тоді це здавалося хорошим рішенням. Сергій, закінчивши школу, вступив до університету на фізико-математичний факультет, але після першого семестру перевівся в політехнічний. А через пів року покинув інститут. Хлопець навчався легко, проблема була в іншому. Він почувався, напевно, найбільш бідним студентом країни. Стипендію доводилося розтягувати на місяць. Іноді вдавалося підзаробити промоутером, щоб підкинути матері грошей. У ці моменти він ловив у її очах подяку, а самому хотілося плакати від безсилля. Треба було йти працювати, щоб допомогти родині.

Зараз важко повірити навіть фотографіям, що замолоду його мати, Марія Сергіївна, була красунею. Сини Вадим і Сергій народилися один за одним. Сергій згадував батька: великого, сильного й веселого. Він приносив дітям неймовірні ласощі. Тоді щойно з'явилися у продажу смачні, але дорогі шоколадні батончики, і Сергій пам'ятав, як мама сварила тата за таке марнотратство.

З роботою у батьків на той час було не просто важко, а дуже важко: татів науково-дослідний інститут закрили, його колеги почали мотатися в Польщу і зробилися «комерсантами». У тата стати комерсантом ніяк не виходило, але він служив в Афганістані, був сміливим і відчайдушним,

тому пішов у службу охорони — і це в 90-ті роки, коли вся країна «будувала перебудову», як говорив дід. Батька вбили у безглуздій вуличній стрілянині через два місяці після початку служби.

Відтоді Марія Сергіївна ростила синів сама, працюючи коректором у видавництві. Вона постійно брала якісь підробітки — рукописи, книги, журнали, читаючи їх ночами на кухні. Жили вони разом із дідом у його квартирі, колись престижній — років п'ятдесят тому. Тепер це була просто стара трикімнатна квартира біля величезного парку, більше схожого на ліс.

Десять років тому в Марії спалахнуло несподіване кохання із замовником. Діти підросли, у неї раптом з'явилося трохи вільного часу, і вона відчула, наскільки скучила за чоловіком... Не тільки й не стільки у фізіологічному сенсі, скільки в психічному. Тому занурилася в цей роман по саму маківку. Адже вона геть забула, як це — бути вдвох із чоловіком, грітися біля його сили й надійності.

Недосвідчена (попри вже далеко не юний вік) Маша не встигла навіть зрозуміти, що її обранець був чоловіком якраз тільки фізіологічно. Він виявився банально одруженим і незабаром назавжди зник із її життя «як сон, як вранішній туман», залишивши на згадку спільну доньку Катю. Ніякої допомоги від Катиного батька Марія жодного разу не отримала, а на аліменти подавати не хотіла — через гордощі та сором.

Сергій усіма силами хотів допомогти матері, відправити її з Катюкою у відпустку на море, поміняти меблі в оселі, але грошей постійно бракувало. Довго й тяжко хворів дід, дефіцитні ліки коштували дорого, довелося залізити в борги (які мати, до речі, виплачує й досі). Лікувати діда не допомагав ніхто: колишні заслуги зазвичай не пам'ятають, та й кому зараз потрібен професор філософії, особливо хворий і старий? Вони щосили підтримували в ньому

життя, але дід таки помер минулої весни, і Сергій постійно сумував і нудьгував за ним.

Саме завдяки дідові він навчився кермувати машиною — старенькими «жигулями». Машина вже давно спочиває на звалищі, але Сергій пам'ятав, як дід терпляче вчив його, підлітка:

— Гальмувати можна не тільки гальмом, а ще й коробкою передач. Давай покажу.

— Давай, дідусю!

«Жигулі» скрипіли, але все-таки витримували їхні круті віражі, Сергій радів із вдалих маневрів, і дід, здавалося, молодшав за кермом...

* * *

Так Сергій і захопився машинами. «Правильно казати — керувати машиною, а не кермувати», — любив повторювати дід. Хлопцеві подобалося зустрічати знайомих пасажирів, усміхатися їм, подобалося навіть зупинятися в недозволеному місці й відчиняти двері стареньким бабцям із важкими кошиками. Прийшов до автопарку на рік, а затримався вже на три і серйозно думати про майбутнє поки що не наважувався. До політеху йому вже не хотілося. Дядько Андрій радив іти в автотранспортний, що ж, можна спробувати вступити туди. Наступного року.

Ось наскладає трохи грошей, і тоді... Що буде тоді, він наразі не міг вирішити.

Він і дні свої не розкидав зі щедрістю, зазвичай властивою юності. Сергій їх немов збирав, сподіваючись у майбутньому зробити вигідний обмін. Працював у півтори зміни, і перший сімейний відпочинок на морі вже маячив цілком реальною перспективою.

Сьогодні на маршрут Сергій вирушив у піднесеному настрої, але до дев'ятої години трохи втомився: пасажирів дедалі більшало, люди поспішали на роботу, в маршрутку

сідали переважно похмурі та стурбовані, хоч і видалася чудова сонячна днина. Прекрасний день для прогулянки, але цілком звичайний для роботи, особливо якщо їздиш тим самим маршрутом третій рік.

«Міняю тисячу старанних робочих днів на щасливу зустріч із прекрасною блондинкою», — подумки пожартував Сергій. Зупинився, взяв пасажирів, серед яких помітив її, схожу на дівчину мрії: струнку красуню з довгим білявим волоссям у коротенькому рожевому плащичку.

— Не підкажете, коли буде зупинка «Заводська»? — пролунав над вухом сріблястий голосок, коли машина рушила.

Сергій трохи скосив очі у дзеркало: біля нього стояла та сама блондинка.

— Підкажу, пані. Вам треба вийти на другій зупинці, яка буде одразу після того, як ми проїдемо барвисту вивіску кафе «Пампушки й ватрушки». Але вам, певно, такі заклади не знайомі?

Дівчина з цікавістю дивилася на хлопця. Красень. Схожий на якогось іноземного кіноактора — здається, голлівудського. Ну так, авжеж, якого ж іще! Блакитні ледь нашішкуваті очі, мужні риси обличчя, коротка стрижка — така проста, але йому страшенно личить.

— Чому це — не знайомі?

— Тому що такі стрункі красуні живляться лише нектаром і амброзією, а ці страви точно не подають у «Пампушках і ватрушках».

Дівчина розсміялася:

— Ви краще на дорогу дивіться, а то проїдете мою «Заводську»!

— А давайте знайомитися. Мене, наприклад, звати Сергієм. А вас?

— Настя, — назвалася білявка.

— Вчитесь десь?

— Так, у медичному!

— Підете зі мною на побачення? — запитав Сергій. Просто так поцікавився, задля соціального експерименту. Такого ще не було, щоб яскрава красуня-студентка, тим паче з медичного інституту, погодилася на побачення з ним.

Дівчина зам'ялася, зніяковіла і промовила, злегка затинаючись:

— На жаль, не вийде, у мене лекції, і взагалі, я така зайнята...

— Гарзд, зрозуміло, — Сергій усміхнувся. — Ось, до речі, і «Заводська», щастя вам!

Дівчина з явним полегшенням махнула рукою на прощання і швиденько вибралася з маршрутки.

І ця, значить, красуня швиденько визначилася, що Сергій, водій маршрутки, їй не до пари. У цьому крилася ще одна проблема Сергія. У нього не склалися стосунки з дівчатами. Ті, що йому подобалися, шукали чоловіків заможніших, які «подають надії». Як сказала йому одна дівчина на третьому (і останньому) побаченні, з якою він познайомився на весіллі однокласника: «Ти, мабуть, і в Туреччині ніколи не був! Що ти можеш мені дати?»

А що він міг дати? Наразі, на жаль, лише свою готовність кохати, підтримувати й підставляти плече. А ще він бажав розділяти з дівчиною свої мрії і навіть хотів створювати спільні мрії з нею — одні на двох. Проте, як виявилось, дівчатам його мрії були до лампочки. Тому поки що він зустрічався з Іркою, молоденькою касиркою з найближчого супермаркету, якій було цілком достатньо одного Серьоги — без жодних матеріальних і статусних додатків. Іра жила по сусідству й була простою веселою дівчиною з добрим серцем. Щоправда, з темами для розмов виникали значні труднощі і Сергія обтяжував цей дисбаланс, але відносин не розривав, вони плинули самі собою, як листя на поверхні води. У кожного має хтось бути. І в Сергія теж.

Хтось, хто хоча б вислухає і, зрештою, хто подарує трохи інтимного тепла.

* * *

Відпрацювавши зміну, втомлений Сергій прийшов додому пізно ввечері. У передпокої було темно. Вадимові куртки на вішаку не було: до цього часу, значить, не повернувся.

Мати сиділа за кухонним столом, обхопивши голову руками. На столі поруч із попільничкою, повною недопалків, стояла чашка з холодним чаєм.

— Привіт, мамо. — Сергій запитально поглянув на неї. — Щось трапилося?

Мати підняла на нього заплакане обличчя і глухо промовила:

— До нас приходили люди. Казали, що Вадик винен їм багато грошей. Дуже, дуже багато... — І тихенько заплакала, безпорадно схлипуючи.

Вадим був на два роки старший, але молодший Сергій завжди дбав про нього. Вадик змалечку ріс сміливцем, як і батько, одначе ця хоробрість була якоюсь відчайдушною й часом переходила в навіжену лють, яка лякала матір і засмучувала діда.

Вадик уперто прагнув вирватися з бідності й мовчки зневажав матір з її вічними копійчаними заробітками. А Сергієві говорив прямо:

— Дурний ти, Серього. Так і гаруватимеш усе життя водієм?

— Чого ж усе життя? Я планую йти до інституту...

— А, до інститу-у-уту! — презирливо передражнявав брат. — Щоб через п'ять років отримувати ті самі гроші за більший геморої?

— На життя мені вистачить, — огризався Сергій.

Літературно-художнє видання

ВОЛОК Людмила
Останній шанс на кохання
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Н. Я. Гранкіна*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Ю. Я. Карпета*

Підписано до друку 13.01.2021.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 12,6.
Наклад 2000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безплатний каталог

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Волок Л.

В68 Останній шанс на кохання : роман / Людмила Волок. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. —
240 с.

ISBN 978-617-12-8609-2

У житті Ані, доньки заможного бізнесмена, було все. Та ані гроші, ані дорогі машини й брендовий одяг не врятували її від раптового страшного діагнозу. Дівчина розуміє, що її час спливає, а вона так і не пізнала кохання. Рідні ладні на все, аби виконати останнє бажання Ані. Навіть на обман. Вони підлаштовують зустріч дівчини із Сергієм, простим хлопцем з непростю долею. Між молодими людьми спалахують почуття, від яких обоє втрачають голову. Однак Аня не здогадується, що все це — лише угода. Чи здатне кохання взяти гору над домовленостями?

УДК 821.161.2